
Απονομή πλακέτας

Η κυρία Αλίκη Μαραγκοπούλου, δίνοντάς της την πλακέτα, είπε:

Αγαπητοί φίλοι και αγαπητές φίλες. Ήρθε η ώρα να επιδώσω στην κυρία Κοράλη Κροκοδείλου το βραβείο, το οποίο τιμά περισσότερο εμάς που της το επιδίδουμε και όχι εκείνη.

Κοράλη μου, όλοι αυτοί οι άνθρωποι, οι πιστές παλιές διακεκριμένες μαθήτριάς σου, που σήμερα είναι σε όλη την Κοινωνία σκορπισμένες, για να προσφέρουν πολλές υπηρεσίες μέχρι την πιο υψηλή κλίμακα - εδώ είναι και πρώην υπουργοί και νυν υπουργοί (και δεν είναι αυτό μόνο· ο τρόπος που ασκούν το λειτουργημά τους έχει σημασία, γιατί υπάρχουν υπουργοί και υπουργοί), επιστήμονες, κοινωνικοί λειτουργοί, εργαζόμενες σε όλους τους κλάδους, όλες, εμπνευσμένες από το παράδειγμα και από όσα κατάφεραν να πάρουν από σένα στην μαθητική τους ζωή, σήμερα ήρθαν εδώ, για να αποτίσουν φόρο τιμής, όπως κάνουμε και εμείς. Αυτή η μικρή πλακέτα που προσφέρουμε στην αγαπημένη μας Κοράλη, γράφει τα εξής:

*«Σύνδεσμος για τα Δικαιώματα της Γυναίκας
Βραβείο Γυναικείας Κοινωνικής Προσφοράς
απονέμεται στην Κοραλία Κροκοδείλου
σε αναγνώριση της ανεκτίμητης και
πολύπλευρης προσφοράς της,
ιδίως στα νιάτα αλλά και στους
εθνικούς αγώνες και στην ισότητα των φύλων.
Ημέρα της Γυναίκας 1997»*

Ανταπάντηση της Κοράλης Κροκοδείλου.

Αγαπητοί φίλοι, που κάνατε τον κόπο να 'ρθείτε στην αποψινή βραδιά. Αγαπητή κ. Μαραγκοπούλου, δεν ξέρω, λόγω της μεγάλης συγκίνησης που με κατέχει, αν θα μπορέσω να πω όσα αξίζει να πω. Αισθάνομαι αυτή τη στιγμή πρώτα την ανάγκη να εκφράσω ένα βαθύ ευχαριστώ στο Σύνδεσμο για τα Δικαιώματα της Γυναίκας, που θεώρησε ότι ήμουν άξια γι' αυτό. Όμως εγώ αυτή τη στιγμή κατέχομαι από μια βαθιά συστολή, γιατί αυτή τη στιγμή υπάρχουν πολλές γυναίκες που θα έπρεπε να βρίσκονται σ' αυτή τη θέση. Άξιες, ικανές, με επιτεύγματα μεγάλα και που ίσως δεν τις ανακαλύψαμε ή δεν τις προσέξαμε. Ευχαριστώ πολύ το Σύνδεσμο γι' αυτό που μου επιφύλαξε.

Όμως έχω και εγώ δυο λόγια να πω προς όλους εκείνους που βρέθηκαν στην πορεία της ζωής μου και με βοήθησαν στο έργο, οποιοδήποτε ήταν αυτό, που έκανα στη ζωή μου. Σε σας όλους, που είπατε όλα τα καλά λόγια για μένα, οφείλω αυτή τη στιγμή να πω ότι και εγώ θα στραφώ προς εσάς και θα πω εγώ τι χρωστώ σε σας.

Χρωστώ τα μηνύματα που μου στέλνατε, μηνύματα με τα μάτια σας, μηνύματα με τη σκέψη σας, μηνύματα με το παράδειγμά σας. Και επίσης θέλω να προσθέσω και κάτι άλλο. Ήτανε ότι συχνά είχα την αίσθηση πως, μοιλονότι έφερνα μια μικρή σπίθα, αυτή τη σπίθα εσείς, για όλους τους λόγους που ανέφερα, τη μεταβάλατε σ' ένα φλογερό πάθος. Να ξέρετε ότι η τιμή που μου γίνεται σήμερα είναι τιμή προς όλους εσάς που βρεθήκατε κοντά μου και με στηρίξατε.

Όμως πρέπει να πω ότι υπάρχουν και στιγμές συγκλονιστικές σ' αυτή την πορεία. Και μια απ' αυτές τις στιγμές θα την αναφέρω και είναι η εξής: Όπως ξέρετε η καταγωγή μου βαστά από την Πόλη. Όταν ήρθα στην Ελλάδα, ήρθα γιατί ήθελα να υπηρετήσω την Ελλάδα. Και όταν πέρασαν κάμποσα χρόνια είχα την ιδέα ότι έπρεπε κάποια μέρα να κάνουμε με το σχολείο μια επίσκεψη στην Κωνσταντινούπολη, μια επίσκεψη προσκύνημα. Περίμενα την ώρα, όταν θα έκρινα πώς θα φτάσει. Εκεί, κατά το τέλος, κατά τη δεκαετία τού '50, ανακοινώθηκε μια μέρα ότι στο σχολείο θα ερχόταν μια καθηγήτρια εξαιρετικής καλλιέργειας, και μάλιστα στην ιστορία και στην ιστορία της τέχνης. Τότε είπα: "η ώρα έφθασε". Έχουμε στο σχολείο τον άνθρωπο που θα μας οδηγήσει στην Πόλη την τρανή, τη Βασιλεύουσα, και εκεί θα κάνουμε αυτό το προσκύνημα που ονειρευόμουνα. Ο άνθρωπος αυτός ήταν η Έλλη Γιωτοπούλου - Σισιλιάνου).

Φθάσαμε στην Πόλη, ήρθε η μέρα που θα πηγαίναμε να επισκεφθούμε την Αγιά Σοφιά. Εκείνη την ημέρα η Έλλη Γιωτοπούλου - Σισιλιάνου μας χάρισε μιαν ανάταση πνευματική, που όμοια μ' αυτήν δεν ξανάζησα. Και μαζί μου την έζησαν και εκατό παιδιά, γιατί είχα πει πως δεν πηγαίνω στην Πόλη γι' αυτό το προσκύνημα, αν δεν είχαμε εκατό παιδιά μαζί μας και δεκαπέντε καθηγητές.

Αγαπητοί φίλοι, το αν ήτανε η συνεργασία, το παν ήτανε η ανάταση που μας έδωσε η Έλλη τότε. Αυτό θα μπορούσαμε να το πούνε οι άνθρωποι που ήταν τότε μαζί μου και που, όταν συναντιόμαστε πάντοτε, θυμάμαι εκείνο το τρανό προσκύνημα.

Σας ευχαριστώ που σήμερα περάσατε όλοι απ' εδώ γι' αυτή την τιμή που μου έκανε ο Σύνδεσμος. Όμως σας το επαναλαμβάνω. Αισθάνομαι πως η τιμή αυτή θα ταίριαζε και σε άλλες λαμπρές γυναίκες. Αυτή την στιγμή, θέλω να συγχαρώ το Σύνδεσμο για τα Δικαιώματα της Γυναίκας για τους ιερούς στόχους που έχει. Και να του ευχηθώ του χρόνου και όλα τα χρόνια που θα ακολουθήσουν να βρούνε ανθρώπους πιο άξιους από μένα να τιμήσουν. Σας ευχαριστώ.